תיאטרון הקרון
مسـرح القطار THE TRAIN THEATER

הוגו שלי

יצירתה של רונית קנו על פי סיפור חייו של ז'ק קנו

לגילאי 7 – 12 /
ב' – ו'

צילום: כפיר בולוטין

ההצגה מאושרת על ידי סל תרבות ארצי ותרבות לפריפריה

על ההצגה:

לנועה ממש אין חשק להכין את עבודת השורשים, יש לה דברים הרבה יותר מעניינים לעשות. וחוץ מזה, לכל הילדים יש סבים וסבתות שיש להם סיפורי גבורה מרשימים, ורק סבא שלה - לא חלוץ, לא לוחם ולא גיבור.
לאט לאט בעזרת מוסיקה חיה, צלליות, פסלי עץ יחודיים והומור, חושף סבא הוגו את סיפורו בפני נועה.
זהו סיפור אנושי סוחף מלא באהבה, אומץ ותקווה גדולה שנוצרה בזכות הטוב הטמון באנשים.
מחזה על אהבת אדם. כל אדם באשר הוא אדם.
המחזה מבוסס על סיפור חייו של ז'ק קנו - אביה של רונית יוצרת ההצגה, לזכרם של פרנסואה ומריה קנופס והכומר יאן ברויאן מבלגיה. חסידי אומות עולם.

יצירתה של רונית קנו

מחזה: שחר סיטנר ורונית קנו ע"פ סיפור חייו של ז'ק קנו
בימוי: נעמי יואלי
שחקנים: יהונתן בן חיים, אילה דנגור, רונית קנו
עיצוב במה, בובות ואביזרים: הדס עפרת
מוסיקה: רונית קנו
תאורה: דן קרגר
תלבושות: מאי אילון

ההצגה זכתה ב-3 פרסים בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2020:

פרס ההצגה הטובה ביותר
פרס המוסיקה - רונית קנו
פרס עיצוב תאורה - דן קרגר

מן הביקורות:

מנימוקי השופטים בהענקת הפרסים בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2020:
פרס להצגת הילדים הטובה: "זוהי יצירה שכולנו נכבשנו בקסמה. על הבמה משפחה של שחקנים,בובות ומוזיקה מופלאה, היוצרים יצרו יחדיו הצגה קטנה עם לב גדול, המשתמשת במכלול אמצעים תיאטרליים יפים ועדינים ומשרטטת בדיוק רב חוויה ייחודית ומרגשת, מלאה אהבה, פיוט אופטימיות ותקווה".
פרס המוסיקה: "בלחנים עמוקים, מורכבים ומרגשים מאד, מצליחה רונית קנו לגעת ברוך בלבם של הצופים והמאזינים ולחבר אותם ברגישות ייחודית ומדויקת למרחבי הסיפור יוצא הדופן כל כך של הוגו. המוסיקה ב"הוגו שלי" מייצרת רגעים בלתי נשכחים שמהדהדים ונשארים עוד הרבה גם אחרי הצפייה בהצגה".
פרס התאורה: "באמצעים מינימליסטיים מצליח דן קרגר בכישרונו, להעביר את הצופים על ציר הזמן מעבר להווה באופן הרמוני, לפרוץ את העיסוק בבובה כאובייקט, להפיח חיים ולהעניק לה פנים וזהות. התאורה הנבונה והרגישה מרחיבה את מימדי החלל הקטן ויוצרת תחושת קיימות ואותנטיות, ומעניקה להצגה את האווירה החמימה והעוטפת של הסיפור כולו".

על היצירה:

"הוגו שלי" היא הצגה שעוסקת באופן אישי ועמוק בערכים הומניסטיים בסיסיים יקריי ערך בתוך סיפור פרטי ואישי. משפטים כמו "ואהבת לרעך כמוך" "אהבת האחר" מקבלים חיים ומשמעות .
סיפור על אהבת אדם. כל אדם באשר הוא אדם.
ההצגה מספרת את סיפורה המשפחתי של אביה של רונית, יוצרת ההצגה, בתקופת מלחמת העולם השנייה. זהו סיפור אחר, סיפור שאין בו מוות, אימה ורשע. זהו סיפור של תקווה .
ההצגה מעלה שאלות על האדם, יכולתו של אדם – כל אדם, לעסוק בשינוי עולם, לפעול למען הטוב, למען האחר .
בנוסף, ההצגה מציגה משפחה אחרת, שיש בה שתי אימהות ושני אבות, שנוצרה כך מכורח נסיבות החיים. בחברה הישראלית בימינו יש הרבה סוגי משפחות, וההצגה יכולה לייצר שיח גם בנושא זה: מהו הדבר היוצר משפחה? אלו סוגי משפחות קיימים? וכיו"ב.
החיבור בין הסיפור האישי להצגה מעלה לדיון גם את כוחה של האמנות להיות כלי לביטוי לריפוי אישי. בתום ההצגה יתקיים מפגש ושיח עם יוצרת ההצגה והשחקנית – רונית קנו, המביאה בהצגה את סיפורו של אביה. זהו מפגש היוצא מהסיפור האישי הפרטי וממשיך אל הכללי חברתי ונוגע לכל אחד ואחד מאתנו .

על השפה האמנותית:

מוסיקה: ההצגה מוסיקלית, בה שלושת השחקנים הם גם זמרים. המוסיקה מוגשת לייב, ע"י גיטרה, יוקלילי וקול. השירים מעובדים בהרמוניות קוליות המדגישות את העובדה שמדובר בשלושה דורות – סבא, אמא ונכדה. השירים מביאים ומעוררים את התוכן הרגשי שלא נמסר בהתרחשויות עצמן. הם מוסיפים כך רובד נוסף המאפשר חיבור עמוק יותר של הקהל לסיפור ולדמויות .
בובות: סבא מספר לנועה את הסיפור שלו בעזרת בובות עץ מגולפות. הבובות אינן בובות נעות ומדברות. הן בובות שאפשר להציב אותן בתנוחות שונות. במקומות שונים. הן כמו חיילים במשחק ובני האדם מניעים אותן ממקום למקום. כך גם בני האדם בסיפור של הוגו. הם מונעים ממקום למקום ע"י מהלכים היסטוריים וכוחות גדולים מהם .
הבובות הן דמויות המאפשרות לסבא, לנועה ולקהל הצופים, סוג של הרחקה, בבדי להכיל את העוצמה של הסיפור הרגשי .
צלליות: בצורה פשוטה ע"י מנורות שולחן ביתיות, נבנה עולם של צלליות. הצלליות מאפשרות הגדלה של בובות העץ והבאתן למצב שכל הקהל יכול לראותן מכל זווית באולם. כמו כן הצלליות נותנות מבט נוסף, פיוטי אל עולם הזכרונות המלווה את חייו של סבא כמו צללים המלווים אדם בדרכו .

על היוצרות/ים:

רונית קנו – מוסיקאית ומחזאית: ביצירותיה שילוב של מוסיקה ותיאטרון: "דברים שחשוב לי להגיד" "חוק התותים" וההצגה המוסיקלית - "יואל אמר "– זוכת פרס ההצגה הטובה ביותר והפרסים על המחזה, המוסיקה והבימוי בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2014 ובפרס הבמה לשנת 2015 להצגת השנה לילדים .כותבת טור במגזין "עיניים" לילדים, מורה למוסיקה ויצירה בחינוך המיוחד.

שחר סיטנר – תסריטאית: המתמחה בכתיבה לילדים זוכת האקדמיה לסדרה הטובה ביותר לגיל הרך עבור הסדרה שכתבה "דן ומוזלי". כתבה עשרות סדרות ילדים ישראליות, ביניהן: "אולי פיל", "בחצר של פופיק", "שרגא בישגדא", "תראו אותי" ועוד ועוד..

נעמי יואלי – בימאית: יוצרת תיאטרון, במאית, דרמטורגית, חוקרת תיאטרון, שחקנית, בובנאית ומספרת סיפורים. עד לאחרונה דרמטורגית ובמאית בתיאטרון הקרון ירושלים. מרצה בנושאי המחקר האקדמי על טקסים בתיאטרון ומלמדת אמנות הסיפור ואמנות תיאטרון הבובות. מופיעה ברחבי הארץ ובפסטיבלים בארץ ובעולם. בעלת דוקטורט בתיאטרון, זוכת הפרסים: פרס ראשון בפסטיבל עכו להצגה "דודה פרידה: המוזיאון"; פרס מפעל הפיס לאמנויות הבמה (פרס לנדאו); פרסי "קיפוד הזהב" להצגה "בין הספירות" על הצגת השנה, שחקנית השנה ועיבוד למחזה; פרס "קיפוד הזהב על "פריצת דרך בשפה אמנותית" בהצגה "נפיץ"; פרס רוזנבלום לאמנויות הבימה עיריית תל אביב יפו .

הדס עפרת – מעצב: אמן בינתחומי. מציג עבודות פרפורמנס, פיסול ומיצבי קול ומדיה. הקים את בית הספר לתיאטרון חזותי בירושלים והיה שותף להקמת תיאטרון הקרון והזירה הבינתחומית בירושלים ושימש כמנהלם הראשון. חתן פרס ישראל לאמנויות הבמה(2016) וב-2008 זכה בפרס האמנות מטעם שר התרבות. בהצגה "הוגו שלי" הדס שימש כמעצב במה ואביזרים וגילף במו ידיו את הבובות .

מפרט טכני:

משך ההצגה: 45 דקות
משטח מופע – 5מ' על 5מ'
זמן הקמה – כשעתיים
זמן פירוק – כשעה
החשכה מוחלטת - חובה
כמות קהל – עד 250 צופים

הכנת הילדים לפני הצפייה:

ההצגה מתבססת על המושג "ואהבת לרעך כמוך" ועל "קבלת האחר".
בתוך עולם גזעני וחשוך החליטו יאן, פראנץ ומיקי, גיבורי ההצגה, לא לעמוד מן הצד אלא לעשות דבר .
יאן – כומר אחד בכנסיה בעיר קטנה בבלגיה, הציל עשרות ואולי מאות ילדים נרדפים.
הוא עשה זאת תוך שהוא מביט מעבר לגזע, מעבר לדת.
פראנץ, מוקי ויאן סיכנו את חייהם מתוך אהבה ונאמנות גדולה לכל אדם באשר הוא אדם.
נקודות שבדאי להעלות לפני ההצגה:
* ההקשר ההיסטורי בו ההצגה מתרחשת – תקופת מלחמת העולם השנייה בבלגי .
* סיפור אוטוביוגרפי של היוצרת, המספרת את סיפורו של אביה כילד בתקופת המלחמה.

מה כדאי לעשות ממש לפני שמתחילים לצפות בהצגה

* לאכול, לשתות ו.. כל הדברים שצריך לעשות לפני
* להקריא את רשימת הלא כדאי וכדאי

כדאי		לא כדאי	
1.	להקשיב	1.	לקום (כי זה מסתיר לאחרים)
2.	לצחוק	2.	לדבר עם חברים (כי זה מפריע להקשיב)
3.	לחשוב	3.	לאכול (כי קשה להתרכז)
4.	להרגיש	4.	לדבר בטלפונים (כי תמיד אפשר אחרי)
5.	_____ (תוסיפו אתם)	5.	_____ (תוסיפו אתם)

מה כדאי לעשות עם הילדים לאחר הצפייה בהצגה

* דמיינו עצמכם בלילה הראשון בבית של מוקי ופראנץ. איך אתם הייתם מרגישים?
* מה גורם לאנשים לעזור לאנשים אחרים?
* מתי אתם עזרתם למישהו אחר ולמה?
* בהצגה הוצגה משפחה משונה של שתי אמהות ושני אבות – אילו סוגי משפחות אתם מכירים?
מה הדבר שיוצר משפחה? האם זאת האהבה בין אחד לשני? הדאגה אחד לשני?

יצירה בעקבות ההצגה:

* עבודה ויצירה בכיתה סביב סיפור משפחתי אמיתי
הילדים יכולים לברר בבית ולהביא לכיתה סיפור משפחתי מעניין שקרה למי מבני המשפחה בעבר.
* אפשר בכיתה לחשוב על אמצעים שונים לספר את הסיפור הזה .
* אפשר להפוך אותו להצגה, לציור או לשיר.

עבודה ויצירה סביב רעיון האקטיביזם העולה בהצגה:

מוקי, פראנץ ויאן בחרו לעשות פעולה. כל פעולה שאנחנו עושים בעולם משפיעה על משהו ועל מישהו . אפשר לקשר לסרט "תעביר את זה הלאה" או לתנועה שבאה אחרי הסרט הזה (יש סרטונים רבים ביוטיוב על הנושא) כך אפשר ליצור כל מיני סיפורים, סרטונים, קומיקס וכו "תעביר את זה הלאה" משלנו. משהו שמתחיל בקלקול קטן מסביבנו שאנו רוצים לתקן והופך לתנועת שרשרת.

מוזמנים לכתוב לנו בעקבות ההצגה

לשלוח לנו ביקורות שלכם ושל הילדים על ההצגה .
אנחנו אוהבים שמחמיאים לנו, אבל גם מוכנים להשתפר .
אפשר לשלוח לנו תמונות של היצירה, שגם אנחנו נוכל לראות.

למשלוח הביקורת:

www.traintheater.co.il